

параметрами. Ефективність інвестицій визначається дієвістю системи управління інвестиційною діяльністю, яка повинна бути побудована на економічній основі та включати такі підсистеми: фінансово-кредитну, оподаткування, платежів за виробничі та природні ресурси, цінову, економічних стимулів та санкцій. У зв'язку з тим, що фінансування та кредитування впливає практично на всі етапи інвестиційного процесу, провідна роль належить фінансово-кредитній підсистемі.

Література

1. Онишко С.В. Фінансове забезпечення інноваційного розвитку: монографія / С.В. Онишко. – Ірпінь: Національна академія ДПС України, 2004. – 434 с.
2. Бланк И.А. Основы финансового менеджмента / И.А. Бланк. – К.: Ника-Центр, Эльга, 2001. – 512 с.
3. Гайдуцький А.П. Оцінка інвестиційної привабливості і економіки / А.П. Гайдуцький // Економіка і прогнозування. – 2004. – № 3. – С. 119-128.
4. Панасенко Г. Особливості взаємодії фінансових посередників на шляху поліпшення інвестиційних процесів в Україні та ключові фактори їх успіху / Г. Панасенко // Вісник національного банку України. – 2010. – № 5 (171). – С. 16-22.
5. Луців Б.Л. Інвестиційний потенціал банківської системи України / Б.Л. Луців, Т.Б. Стегницин // Фінанси України. – 2009. – № 9. – С. 67-77.
6. Гончаров В.М. Інвестиційні ресурси та їх економічне регулювання: монографія / В.М. Гончаров, А.А. Навроцький, О.А. Коломійцев. – Донецьк: СПД Купріянов В.С., 2006. – 204 с.

Шкільна О. І., ст. гр. ФСГ-31

Кулина Г. М., к.е.н.

ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА ТА ДЖЕРЕЛА ЇЇ ФІНАНСУВАННЯ

В сучасних умовах господарювання рівень конкурентоспроможності підприємств визначається здатністю до нововведень, тобто істотно залежить від рівня інноваційно-інвестиційної діяльності. Водночас, зазначена діяльність не можлива без відповідного фінансового забезпечення. Нині у вітчизняних підприємств спостерігається дефіцит власних фінансових ресурсів, а складність залучення інвестицій і високий рівень відсотків за банківські кредити унеможливають розміщення виробництва та покриття потреби у грошових коштах. У зв'язку з цим актуалізується питання вироблення стратегії і тактики ефективного фінансового менеджменту підприємства, важливою складовою якого є активізація інноваційно-інвестиційної діяльності та пошук додаткових альтернативних джерел її фінансування.

Теоретико-прикладні аспекти імплементації інновацій та розвитку інвестиційної діяльності вітчизняних підприємств розкрито в публікаціях таких

вчених, як: В. Бережний, М. Денисенко, І. Грищенко, А. Гречан, Л. Михайлова, А. Савчук, С. Ушеренко та інших. Водночас, вважаємо за доцільне зупинитися на дослідженні сучасного стану інвестиційної діяльності в Україні та визначенні основних шляхів активізації її інноваційної складової.

Інноваційно-інвестиційна діяльність підприємства передбачає вкладення коштів у створення або вдосконалення нових конкурентоспроможних технологій, продуктів чи послуг, пошук організаційно-технічних рішень виробничого, адміністративного, комерційного характеру для покращення структури та якості виробничої і соціальної сфер. За умови потенційної економії витрат така комплексна діяльність дозволяє забезпечити стійке економічне зростання в системі глобалізованої економіки. Однак варто зазначити, що інвестування – це достатньо динамічний процес, що чутливо реагує на розвиток світового технологічного середовища та інноваційний характер капіталу.

Для України низький рівень інвестиційно-інноваційного розвитку є наслідком накопичення сукупності проблем, серед яких: недостатній обсяг заощаджень населення, коштів суб'єктів господарювання і держави для здійснення інвестицій з метою реалізації інвестиційних та інноваційних проектів; невизначеність правового інструменту залучення недержавних інвестицій, у тому числі механізму забезпечення розвитку державно-приватного партнерства; низькі темпи впровадження високих технологій; висока енергоємність внутрішнього валового продукту; зношеність основних фондів; недосконалість законодавства щодо розвитку інноваційної діяльності; нерозвиненість інноваційної інфраструктури; недостатня кількість вітчизняних інноваційних підприємств і виробників високотехнологічної продукції, що беруть участь у міжнародному обміні технологіями [1, с. 57].

Крім того, суттєвими чинниками, які перешкоджають упровадженню інноваційних проектів підприємствами, є їх висока вартість за обмеженості фінансових ресурсів. Власні кошти інвестора (прибуток, амортизаційні відрахування) у поєднанні з банківськими кредитами не завжди є достатніми для забезпечення інноваційного розвитку окремих підприємств, тому відбувається пошук додаткових джерел фінансових ресурсів як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках. Значну роль при цьому відіграють прямі іноземні інвестиції. Однак обсяг прямого іноземного інвестування в економіку України є незадовільним. Так, обсяг прямих іноземних інвестицій (акціонерний капітал нерезидентів) станом на 1 січня 2015 р. становив 45,916 млрд. дол. США, що на 11,140 млрд. дол. США (або на 19,5 %) менше, ніж на початок року [2]. Основним джерелом фінансування вітчизняних інновацій протягом 2013-2015 рр. були власні кошти підприємств, обсяг яких у 2015 р. становив 160722,6 млн. грн.

Задля активізації інвестиційно-інноваційної діяльності розроблено

середньострокові пріоритетні напрями розвитку, до яких належать: освоєння нових технологій транспортування енергії, упровадження енергоефективних, ресурсозберезувальних технологій, освоєння альтернативних джерел енергії; освоєння нових технологій виробництва матеріалів, їх оброблення і з'єднання, створення індустрії наноматеріалів та нанотехнологій; технологічне оновлення і розвиток агропромислового комплексу; широке застосування технологій більш чистого виробництва й охорони навколишнього природного середовища; розвиток сучасних інформаційних, комунікаційних технологій, робототехніки [3].

Таким чином, в Україні прослідковується низький рівень інноваційно-інвестиційної активності підприємств, що зумовлено як недоліками державної політики у цій сфері, так і недостатніми фінансовими можливостями суб'єктів господарювання. Пріоритетними напрямками активізації інноваційно-інвестиційної діяльності вітчизняних підприємств мають стати вдосконалення механізмів державної регуляторної політики у цій сфері, а також перехід підприємств до принципово нової системи організації фінансово-господарської діяльності, безпосередньо пов'язаної із виробництвом інноваційного продукту.

Література

1. Ушеренко С. Інноваційно-інвестиційна діяльність українських підприємств: сучасний стан і пріоритети активізації / С. Ушеренко // Економічний часопис – XXI. – 2014. – № 7-8 (2). – С. 56-59.
2. Макроекономічні показники [Електронний ресурс] / Державний комітет статистики. – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua.
3. Деякі питання визначення середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності галузевого рівня на 2012-2016 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 17.05.2012 р. № 397 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua>.

Яремків М. А., ст. гр. ФСГзм-11
Гуцал І. С., д.е.н., професор

ШЛЯХИ ОПТИМІЗАЦІЇ СТРУКТУРИ ВЛАСНОГО КАПІТАЛУ

З розвитком ринкових відносин в Україні все більша необхідність постає в дослідженні власного капіталу, що виник як закономірний результат трансформації приватної власності. Вихідним моментом у процесі наукового дослідження власного капіталу, на нашу думку, має бути формулювання поняття “власний капітал”. При формуванні власного капіталу акціонерні товариства мають переваги в порівнянні з іншими типами господарських утворень, які полягають у можливості збільшення власного капіталу шляхом емісії акцій, їх розміщення на ринку цінних паперів та відповідному залученні додаткових коштів, не знижуючи при цьому фінансової стійкості. Від того, як